

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/36/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8816202733
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8816202733.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu: V. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. a I. XXXX/X, XXX XX M. zastúpený JUDr. Jurajom Lukáčom, advokátom Námestie sv. Egídia 11/6, 058 01 Poprad proti žalovanému: Y. G. so sídlom H. T. XXXX, XXX XX D. T. U. V.: XX XXX XXX zastúpený JUDr. Ivanom Jurčišinom, advokátom Mlynská 26, 040 01 Košice, o určenie, že záložné právo zaniklo, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 11C 91/2016-737 zo dňa 22.12.2021 takto

rozhodol:

I. Mení napadnutý rozsudok takto:

určuje, že záložné právo zapísané v T. centrálnom registri záložných práv pod číslom zápisu XXXXX/XXXX zaniklo.

II. Nahradzuje prejav vôle žalovaného s vykonaním výmazu záložného práva zapísaného v T. centrálnom registri záložných práv pod číslom zápisu XXXXX/XXXX.

III. Žalobca má nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Predmetom konania bolo určenie zániku záložného práva zapísaného v notárskom centrálnom registri, ktorým bola zabezpečená pohľadávka žalovaného voči žalobcovi na zaplatenie sumy 10.000,- eur s príslušenstvom, a to zriadením záložného práva na návесе evidenčné číslo M. - XXX E..

2. Žalobca sa domáhal určenia zániku záložného práva s poukazom na skutočnosť, že zanikla pohľadávka žalovaného voči nemu, a to započítaním s tým, že časť dlhu uhradil v hotovosti v sume 3.000,- eur a zvyšná časť zanikla započítaním jeho pohľadávky titulom vzniku bezdôvodného užívania jeho motorového vozidla žalovaným a časť vo výške 2.000,- eur nezaplatením zo zmluvného vzťahu.

3. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal určenia zániku záložného práva.

4. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní nemal za spornú skutočnosť, že medzi stranami sporu vznikol záväzkovo-právny vzťah na sumu 10.000,- eur, pričom z vykonaného dokazovania nemal preukázané dôvody zániku tohto záväzku žalobcu, nakoľko tento neunesol dôkazné bremeno preukázania skutočnosti, že jeho záväzok voči žalovanému zanikol spôsobom akým ho popísal.

5. Vec právne posúdil v zmysle ustanovení § 580 a § 581 Občianskeho zákonníka. Poukázal na skutočnosť, že oznámenie žalobcu zo dňa 11.03.2016 o jednostrannom započítaní je právne irelevantné, nakoľko neboli splnené zákonné predpoklady pre platné započítanie podľa Občianskeho zákonníka a teda vzájomná pohľadávka žalobcu voči žalovanému neexistovala, čím nemohla byť splatná.

6. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca nepreukázal splatenie dlhu v sume 3.000,- eur, nakoľko z dokazovania vyplynulo, že išlo o zaplatenie nákladov za opravu, servis a naftu predmetného motorového vozidla, ktoré hradil žalovaný respektíve, ktoré vykonal žalovaný a touto sumou žalobca len uhradil tieto náklady žalovanému. Rovnako nebolo preukázané ani bezdôvodné obohatenie s tým, že na preukázanie tejto výšky predložil žalobca znalecký posudok, z ktorého je však zrejmé, že táto výška bola kvantifikovaná tak ako by bolo vozidlo využívané nepretržite od 12.02.2014 do 18.09.2015, pričom predmetné vozidlo za celé sporné obdobie nepretržite nebolo užívané žalovaným. Ak by aj došlo k užívaniu motorového vozidla žalobcu v určitom období bez zaplatenia protihodnoty, môže mať žalobca nárok na bezdôvodné obohatenie len za presný počet dní, nie však určite za celé obdobie. V tejto súvislosti žalobca podal žalobu o zaplatenie dlžnej sumy dňa 22.03.2017, teda až v priebehu tohto konania a navyše suma v ňom požadovaná je iná než suma, ktorú preukazoval znaleckým posudkom v tomto konaní predloženým.

7. Zároveň súd prvej inštancie uviedol, že započítanie z 11.03.2016, na ktoré sa žalobca v žalobe odvolával bolo vykonané v čase, kedy neexistovala takáto pohľadávka a nebola splatná a následne dôkazy o tomto produkoval žalobca až počas súdneho konania, kedy opätovne vznášal započítaciu námietku.

8. Z týchto dôvodov žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol v zmysle zásady úspechu, keď priznal úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

9. Súd prvej inštancie nevykonal dôkazy výsluchom navrhovaného svedka, nakoľko sa jeho účasť na pojednávaní neporadilo zabezpečiť a jedná sa o občana M. s tým, že predloženie listín zo strany ďalšej obchodnej spoločnosti je v rozpore s princípom ochrany obchodného tajomstva spoločnosti.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalobcu s poukazom na ustanovenia § 365 písm. b/, f/ a h/ CSP. Odvolateľ namietol, že rozhodnutie je nespravodlivé, nakoľko žalovaný užíval dopravné motorové vozidlo s návesom v období september 2014 až september 2015 bez toho, aby platil za jeho užívanie, pričom suma vyplývajúca z nároku za toto obohatenie prevyšuje nárok žalobcu voči žalovanému titulom pôžičky vo výške 10.000,- eur. Je pravdou, že aj pred týmto obdobím žalovaný užíval predmetné motorové vozidlo a platby za toto užívanie uhradil v prospech tretej osoby, no poukazovanie na toto predošlé obdobie je vzhľadom na vlastníctvo žalobcu k motorovému vozidlu irelevantné. Žalobca po poskytnutí pôžičky a po tom čo vzťahy medzi stranami sporu neboli narušené prenechal užívanie predmetného vozidla žalovanému s tým, že sa uspokojuje jeho nárok z pôžičky zo dňa XX.XX.XXXX. Preto po tomto období neboli vystavované žiadne faktúry zo strany žalobcu. Žalobca predkladal návrhy na vykonanie dôkazov, ktoré by preukazovali užívanie vozidla v období od septembra 2014 do septembra 2015, pričom žalovaný nepreukázal akúkoľvek platbu za toto obdobie a tvrdil, že tento dopravný prostriedok žalobcu nevyužíval. Toto však bolo vyvrátené predloženými listinnými dôkazmi, ktoré preukazujú vykonanie prepráv, a to minimálne XX.XX.XXXX, XX.XX.XXXX a XX.XX.XXXX. Zároveň zo strany žalovaného došlo k úhrade poisťného od februára XXXX do XX.XX.XXXX. Rovnako tak platobnou kartou žalovaný uhradil mýtné poplatky v C. v mesiaci október, november 2014, marec, apríl a máj 2015, čo potvrdil aj jeho vodič. S týmito skutočnosťami sa súd prvej inštancie nevyporiadal a zároveň z mýtnej dokumentácie ako v G. tak aj v C. republiky vyplýva, že vozidlo bolo užívané za účelom vykonávania prepráv pre finálneho zákazníka žalovaného. Súd nevykonal navrhované dôkazy, ktoré by preukázali to, že žalovaným boli vykonávané prepravy prostredníctvom motorového vozidla žalobcu. Súd prvej inštancie teda porušil právo na spravodlivý proces žalobcu a nesprávne vec právne posúdil. Týmto spôsobom došlo k odmietnutiu spravodlivosti v jeho neprospech a súd presunul dôkazné bremeno na žalobcu s tým, že tento nepreukázal nepretržité užívanie po celý čas. Pokiaľ ani samotný žalovaný nenamietal predložený výpočet obvyklého nájmu, súd mal vychádzať z toho, že sa jedná o nespornú skutočnosť. Pokiaľ súd v bode 99 konštatuje, že dôvodné bezdôvodné obohatenie by mohlo byť len čiastočné, a to za dni užívania, potom bolo povinnosťou žalovaného dokázať, že tento rozsah nepostačuje na zánik záložného práva uplatneného žalobcom v konaní. Z dokazovania vyplýva, že žalovaný najprv nesúhlasil s tým, že bolo vozidlo využívané za toto

obdobie, ktoré uvádza žalobca, následne už svoje rozhodnutie zmenil a pripustil, že mohlo byť toto vozidlo užívané a následne tvrdil, že túto prepravu vykonával vlastnými cisternami. Zo spisu je však zrejmé, že takúto cisternu mal k dispozícii až od 25.05.2016. V tomto smere možno uviesť, že súd selektívne hodnotil dôkazy bez ich vzájomnej súvislosti a aj pri závere v bode 112 pokiaľ súd uvádza, že suma 3.000,- eur bola prijatá za účelom opravy nie úhrady pôžičky, tak aj v tomto smere sa súd priklonil k jednostrannému vyjadreniu žalovaného bez toho, aby bral do úvahy výpoveď žalobcu. Z týchto dôvodov žiadal, aby odvolací súd zrušil vec a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Žalovaný k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca nepreukázal existenciu naliehavého právneho záujmu pre vyhovieň žaloby o zánik záložného práva. Poukázal na rozhodnutie Okresného súdu v Rožňave pod sp.zn. 12C 35/2017, kedy súd vyhovel žalobe o zaplataenie 10.000,- eur v prospech žalovaného. Je teda zrejmé, že záväzok žalobcu voči žalovanému vo výške 10.000,- eur je daný a znalecký posudok predložený žalobcom v konaní je nepoužiteľný, nakoľko je vyrobený na základe fiktívnej situácie užívania vozidla počas obdobia jedného roka. Súd prvej inštancie správne posúdil existenciu predpokladov pre zánik záložného práva, ktoré boli splnené, a preto vo veci správne rozhodol. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania.

12. Žalobca vo svojom stanovisku k vyjadreniu žalovaného uviedol, že žalovaný reagoval na podané odvolanie abstraktne a všeobecne, pričom dôvod naliehavého právneho záujmu bol predmetom skúmania súdu prvej inštancie, preto je táto jeho reakcia nesprávna. Rovnako tak poukázanie na rozsudok Okresného súdu v Rožňave, ktorý však nie je právoplatný, nemá vo vzťahu k prebiehajúceму konaniu výpovednú hodnotu. Aplikácia rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky je v tomto smere kontraproduktívna, pričom poukázal na to, že žalovaný nepredložil dôkaz, ktorým by preukázal to, že v rozhodnom období nevykonával jazdy motorovým vozidlom žalobcu a až v priebehu konania po predložení listinných dôkazov potvrdil vykonanie niekoľkých jazd. Zároveň nevysvetlil ako je možné, že platil za vozidlo poisťné a tiež platil aj mýto v C.. Následne žalobca trval na svojich odvolacích dôvodoch v celom rozsahu.

13. K uvedenému žalovaný vo svojom vyjadrení z 23.05.2022 uviedol, že tvrdenia predložené žalobcom sú účelové s tým, že záložné právo zaniknúť nemohlo, nakoľko neboli predpoklady pre jeho zánik naplnené, žalovaný súd nezavádzal a neklamal, pričom nemal vedomosť o realizovaných prepravách a ak tam nejaké boli mal žalobca vystaviť riadne faktúru, ktorú by žalovaný zaplatil. Žalobca nepreukázal, že poľské mýtné jednotky boli hrazené kartou žalovaného, nakoľko listinné dôkazy boli anonymizované. Havarijné poisťenie uhradil z dôvodu, že vozidlo bolo predmetom zálohy, a preto sa snažil chrániť predmet záložného práva. Ani z výsluchu svedkov nevyplýva, že by žalovaný klamal v súdnom konaní. Súd prvej inštancie preto po riadnom vyhodnotení a vykonaní dôkazov zistil spoľahlivo skutkový stav a vydal správny rozsudok.

14. Ďalšie vyjadrenia strán sporu v odvolacom konaní predložené neboli.

15. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

16. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

17. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo

argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

18. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, no zo zistených skutočností prijal nesprávny právny záver.

19. Postupom podľa ust. § 388 CSP, preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil, nakoľko neboli splnené podmienky pre jeho potvrdenie, ani pre jeho zrušenie. V danej veci súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, ktorý však nebol správne právne posúdený, čo však nie je dôvod na nariadenie pojednávania a vykonávanie dokazovania na odvolacom súde (a contrario, § 384 ods. 1 CSP).

20. Súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil dôkazy, ktoré sa nachádzajú v súdnom spise, nakoľko zo spisu, a to na čl. 238 až 282, ktorý obsahuje výpisy z mýtného systému pohybu motorového vozidla J. vyplýva, že v období od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX predmetné motorové vozidlo sa pohybovalo tak, že je východným bodom, respektíve bodom dojazdu bol D. T. U. - N. - W. G., teda obec, v ktorej má sídlo žalovaný, ktorý popieral, že predmetné motorové vozidlo v danom období vôbec využíval. Z týchto listín vyplýva, že v mesiaci október XXXX motorové vozidlo jazdilo v dňoch XX, XX, XX, XX a XX. októbra, teda v počte X dní. V mesiaci november to bolo v rovnakom počte X dní, v mesiaci december 2014 v počte 3 dní. V roku 2015 za obdobie mesiaca február to bolo 6 dní, v mesiaci marec 7 dní. V danom mesiaci je cesta na území G. republiky v dňoch 18. marca ukončená na hraničnom priechode a následne sa začína cesta 20. marca na území G. republiky opäť na hraničnom priechode z čoho je možné logicky vyvodiť, že dňa 19. marca bolo motorové vozidlo mimo územia G. republiky, teda na pracovnej ceste. Rovnako v mesiaci apríl to bolo 7 dní, v mesiaci máj 10 dní, v mesiaci jún 5 dní, v mesiaci júl 6 dní a v mesiaci september 3 dni. Zároveň týmto záznamom korešpondujú aj záznamy na čl. 283 a nasledujúce, kde sa nachádzajú výpisy z poľského mýtného systému, kedy je zrejme, že dňa 03.10.2014 motorové vozidlo jazdilo po cestách v C. republike. Rovnako to vyplýva aj zo záznamu z 25.11.2014 a 19.03.2015. Rovnako tak z výpovede svedka, ktorý bol v pracovnom pomere u žalovaného a ktorý vykonával prácu vodiča vyplýva, že tento vykonával jazdu týmto motorovým vozidlom aj v období september 2014 až september 2015. Taktiež zo správy spoločnosti G. (č.l. 724 spisu) vyplýva, že kartou, ktorá bola vo vlastníctve žalovaného bolo na uvedené motorové vozidlo zakupované pohonné hmoty v rozhodnom období. Pri zhodnotení týchto jednotlivých dôkazov, a to jednotlivo aj v ich súhrne, odvolací súd preto mal za preukázané, že obrana žalovaného v tom, že motorové vozidlo po XX.XX.XXXX. neužíval je vyvrátená. Zároveň možno priznať logiku tvrdeniu žalobcu, že nevystavoval faktúry po tom, čo bola uzavretá zmluva o pôžičke, na základe ktorej obdržal sumu 10.000,- eur od žalovaného, nakoľko táto zmluva bola uzavretá XX.XX.XXXX. Pri celkovom zhodnotení dôkazov a pri tom, že zo spisu nepochybne vyplýva počet vykonaných jász minimalne v rozsahu 55 dní je nepochybne vyvrátená obrana žalovaného v tom, že predmetné motorové vozidlo za obdobie po uzavretí zmluvy o pôžičke už neužíval a že motorové vozidlo užíval len v čase, za ktorý zaplatil žalobcovi vyfakturované sumy.

21. Rovnako tak odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že bol preukázaný vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného na úkor žalobcu, ktorého motorové vozidlo užíval a nepreukázal, že došlo k zaplateniu odmeny za užívanie, pričom ak takéto užívanie vzniklo bez zmluvného vzťahu jedná sa o vznik záväzku z bezdôvodného obohatenia.

22. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie NS SR sp.zn. 1Obdo V13/2005 z 24.04.2006, podľa ktorého pre platné započítanie pohľadávky sa nevyžaduje, aby obe pohľadávky boli súdom priznané. Pohľadávka je splatná pri jej vzniku titulom bezdôvodného obohatenia v čase keď si osoba, na úkor ktorej bezdôvodné obohatenie vzniklo túto sumu uplatní od osoby, ktorá sa na jej úkor obohatila.

23. Z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27.04.2006 sp.zn. 1Obdo V13/2005 je zřejmý záver, podľa ktorého pohľadávka nepochybne môže existovať bez ohľadu na to, či to deklaruje rozhodnutie súdu alebo iného orgánu ako aj bez ohľadu na to, či dlžník uznáva alebo nie. Záväzok nevzniká na základe rozhodnutia súdu, ale právo na plnenie vzniká na základe právnych úkonov, pričom v danom prípade takýmto dôvodom pre vznik záväzku na strane žalovaného, ktorý je spôsobilý na započítanie v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka je záväzok titulom bezdôvodného obohatenia.

24. Pokiaľ bolo preukázané, že obrana žalovaného nie je pravdivá a teda užíval motorové vozidlo s návesom žalobcu minimálne v rozsahu 55 dní, pričom ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania boli zamietnuté z dôvodu, že sa jedná o možný konflikt s obchodným tajomstvom tretej osoby, odvolací súd má za to, že už bol minimálne preukázaná suma za tieto jazdy vo výške bezdôvodného obohatenia cca 6.000,- eur. Táto výška vyplýva zo znaleckého posudku predloženého v konaní, keď denná odplata za používanie motorového vozidla s návesom predstavuje cca 110,- eur. Tento záver svedčí o tom, že žalobca preukázal dôkazmi, ktoré bol schopný predložiť to, že tvrdenia žalovaného nie sú pravdivé, žalovaný jeho vozidlo užíval. Závazok žalobcu zanikol na základe započítania.

25. V danom prípade sa odvolací súd nestotožnil s právnym záverom, ku ktorému dospel súd prvej inštancie, podľa ktorého je žalobca povinný preukázať dennodenné používanie motorového vozidla s návesom za obdobie celého roka ako to tvrdil žalobca v žalobe.

26. Vzhľadom na špecifickú situáciu, kedy žalobca preukázal dôvodnosť väčšiny svojej započítanej námietky, pričom z dôvodu obrany tretej osoby na ochranu jej údajov, ktoré sú predmetom obchodného tajomstva odvolací súd má za to, že žalobca v dostatočnej miere uniesol dôkazné bremeno, ktoré ho zaťažuje v spore a pokiaľ žalovaný nepreukázal opak teda, že neužíval motorové vozidlo žalobcu v rozsahu značne nižšom než preukázaných počet 55 dní, je spravodlivé dospieť k záveru, že nárok žalobcu bol dostatočne preukázaný.

27. Pokiaľ sa týka záveru súdu prvej inštancie ohľadom nepreukázania vrátenia sumy 3.000,- eur tak ako to tvrdil žalobca. V tomto smere sa odvolací súd stotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalobca v tomto smere neuniesol dôkazné bremeno preukázania týchto skutočností, nakoľko okrem ním produkovanej výpovede iný listinný dôkaz nepredložil na preukázanie tejto skutočnosti, pričom žalovaný dostatočne poprel jeho tvrdenia. Vo vzťahu k meritu veci však táto námietka nie je dôvodná vzhľadom na množstvo preukázaných vykonaných jazd žalovaným za rozhodné obdobie.

28. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.) Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). (z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo 14. 9. 2011, sp. zn. 3 Cdo 204/2009)

29. Z rozsudku súdu prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že tento pri hodnotení dôkazov sa neriadil vyššie uvedenými zásadami. Vykonané dôkazy posúdil prehnane formalisticky a tým aj nesprávne.

30. Rovnako tak odvolací súd nepovažoval za dôvodné prisvedčiť obrane žalovaného, že zo strany žalobcu sa jednalo o duplicitné vyúčtovanie nákladov za prevádzku motorového vozidla s návesom, nakoľko tieto faktúry vystavoval na iné spoločnosti, v ktorých bol konateľom a spoločníkom z toho dôvodu, že pokiaľ takýto zmluvný vzťah medzi stranami sporu existoval a pokiaľ na základe neho dochádzalo k plneniu, toto nebolo relevantné pre posúdenie sporného obdobia, teda september 2014 až október 2015. Za toto obdobie neboli zo strany žalovaného predložené žiadne faktúry, ktorými by mu bol žalobca fakturoval finančné prostriedky prostredníctvom iných spoločností, s ktorými je personálne prepojený, respektíve ktoré ovládal.

31. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9.

decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že :“súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“. (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite veci bez významu.

32. O trovách celého konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. , tak že nárok na ich náhradu priznal žalobcovi s poukazom na jeho plný úspech vo veci ako aj v odvolacom konaní.

33. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).